

РЕШЕНИЕ

№ 3917

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 15.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Луиза Христова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **4946** по описа за **2012** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 21. 03. 2012 г. по НАХД № 16103 / 2011 г., Софийски районен съд, НО, 98 състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № 23-2302976 / 29. 03. 2011 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от пълномощник на [фирма], с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Е. и В. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на първоинстанционния съд.

На 09. 02. 2011 г., е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., за спазване на трудовото законодателство в обект – магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица]до [жилищен адрес] стопанисван от [фирма]. Установено е, че [фирма], в качеството му на работодател, е възложило на лицето Г. Т. П., назначена на длъжност „продавач” в дружеството, да полага извънреден труд за м. декември 2010 г. с продължителност от 100 часа, при законоустановен максимален брой от 30 часа.

За извършената проверка е съставен протокол, като за отстраняване на констатираните нарушения са дадени задължителни предписания. На 28. 02. 2011 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата на нарушителя срещу подпис.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 23-2302976 / 29. 03. 2011 г., от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С..

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя напълно констатациите на СРС, че е осъществен състава на конкретното административно нарушение, за което е наложено предвиденото в закона административно наказание.

В същото време, правилно на базата на събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства и свидетелските показания на актосъставителя Е., е установено извършеното нарушение на чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ.

Видно от отчетната форма за явяване /неявяване на работа за месец декември 2010 г. [фирма], през този месец служителката Г. П. е отработила 100 часа извънреден труд.

Съгласно чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ, продължителността на извънредния труд не може да надвишава 30 часа дневен или 20 часа нощен труд през 1 календарен месец.

Независимо, че по делото е представена молба от Г. П. до управителя на дружеството жалбоподател, със съгласието ѝ да полага извънреден труд, това не се отразява на извършеното нарушение.

Според настоящата касационна инстанция, изводите на СРС за наличие нарушения на трудовото законодателство са правилни и законосъобразни. Нормата на чл. 144 от КТ, по изключение допуска полагане на извънреден труд, но не дерогира прилагането на ограниченията за максималната му месечна и годишна продължителност за един работник, въведени с чл. 146 от КТ, тъй като извънредният труд по принцип е забранен. Наведените от жалбоподателя доводи, свързани с желанието на работника да полага извънреден труд, освен че не сочи предпоставките за полагането му по чл. 144 от КТ, не дерогира и разпоредбите за максималната му продължителност. Доколкото безспорно е установено превишаване на разрешения брой часове извънреден труд е налице нарушение на закона и контролните органи на инспекцията по труда са приложили правилно закона.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това

правилно е приложен материалния закон.

Предвид липсата на други изложени касационни основания и съобразно чл. 218, ал. 1 от АПК, подадената касационна жалба е неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 21. 03. 2012 г. по НАХД № 16103 / 2011 г., на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 98 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.